

[Finansministeren.]

behøvede at være uenighed i dette høje ting. Ja, jeg har med disse bemærkninger forsøgt at besvare hr. Grünbaums spørgsmål.

Hr. Ømanns bemærkninger var et ekko af hr. Grünbaums, og et ekko diskuterer man ikke med, for det får man ikke så forfærdelig meget ud af.

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke forstår, at hr. Ømann mener, det er uforsvarligt at fastsætte udskrivningsprocenten i dag. Jeg er naturligvis klar over, at hvis det viser sig, at det økonomiske forløb ændrer sig i sommerens løb, må en regering have ret til, som også hr. Niels Helveg Petersen sagde det, at henvende sig til det skatteudvalg, der bliver siddende sommeren igennem, og bede om, at det bliver indkaldt, således at vi kan drøfte med skatteudvalget, om der er grund til at ændre nogen af de afgørelser, der træffes her forud for folketingets ferie. Enhver regering må da føle det nødvendigt at drøfte det med folketingets udvalg, hvis der sker en udvikling, som ændrer de faktorer væsentligt, på grundlag af hvilke vi i dag træffer vore beslutninger.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger ved denne lejlighed. Der bliver jo rigelig lejlighed endnu en tid til at drøfte økonomisk politik i det høje ting.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):

Hr. Grünbaum hævdede, at jeg gentagne gange havde forsikret folketinget om, at der ikke var behov for nogen yderligere stramning. For at undgå mytedannelse vil jeg gerne sige, at jeg faktisk ikke ved, hvad hr. Grünbaum dér hentyder til. Jeg har deltaget i alle de større økonomiske debatter her i tinget det sidste halve år, og jeg har hver eneste gang sagt det modsatte af, hvad hr. Grünbaum siger, nemlig at der ikke var mulighed for nogen lempelse i finanspolitikken eller i den økonomiske politik i det hele taget. Det er mig ikke bevidst, at jeg nogen sinde skulle have sagt noget, der kan fortolkes således, at jeg tænkte mig, at der ikke senere på året kunne blive brug for en stramning, så det vil interessere mig at få at vide præcis, hvad det egentlig er, hr. Grünbaum her sigter til.

Der blev spurgt, hvad det er, der er sket i den senere tid, som kan motivere de forslag, som vi drøfter i dag. For det første er der sket det, at den stramning af den økonomi-

ske politik, som finans- og pengepolitikken er udtryk for, er slået noget langsommere igennem, end vi for nogle måneder siden ventede. Det er ikke, tror jeg, noget specielt eller alene et dansk fænomen. Jeg fik under OECD-mødet i Paris i forrige uge et stærkt indtryk af, at man i andre europæiske lande oplever noget af det samme. Det kan bl. a. hænge sammen med, at inflationsforventningerne er stærkere, end de har været før i tiden, og at folks ønske om at opretholde deres forbrug og erhvervslivets ønsker om at holde deres investeringer i gang derfor er forholdsvis stærkere end før. Det kan også hænge sammen med, at man i et mere velstående samfund har større muligheder for at virkeliggøre disse ønsker.

Men for Danmarks specielle vedkommende er der jo i de sidste måneder yderligere sket det, at prisstigningerne er blevet forstærket, og at der er opstået en alvorlig risiko for, at den anden dyrtidsportion bliver udløst gennem julipristallet. Jeg vil gerne sige, at det er ikke noget, nogen kan have haft en klar mening om før for forholdsvis nylig. Det var først med offentliggørelsen af februar måneds prisindeks henimod 1. april, at den første klare indikation kom af, at der kunne blive en alvorlig risiko for den anden dyrtidsportion efter julipristallet, og det blev yderligere understreget og bekræftet ved offentliggørelsen af marts måneds prisindeks i slutningen af april måned.

Det var et led i baggrunden for statsministerens oplæg af 30. april. Dette oplæg var et forsøg på at supplere de traditionelle finans- og pengepolitiske midler med en ny politik, der sigtede direkte mod at begrænse omkostningsstigningerne for erhvervslivet. Når nu hr. Grünbaum er så skeptisk over for virkningen af den finanspolitik, han selv som finansminister har ført i nogle år, ja, så havde der unægtelig været en lejlighed til under debatten om dette oplæg fra regeringens side for socialdemokratiet at gå ind i en seriøs drøftelse af, om der her var muligheder for at forny den økonomiske politik på en sådan måde, at man kunne få et mere tilfredsstillende samlet resultat af vor politik og dermed en mere tilfredsstillende udvikling af vor samfundsøkonomi.

Men da vi mødte en total afvisning både på den faglige front og på den politiske, måtte det være vort mål at forsøge at fast-